

Bratia a sestry,

okrem toho, že je dnes nedeľa, pripomíname si aj deň reformácie. 31. októbra 1517 Martin Luther pribil na dvere chrámu tézy o tom, čo vnímal v cirkvi ako nesprávne. Chcel vyvolať diskusiu a obnoviť cirkev z vnútra.

V Starom zákone často čítame o páde a následnej milosti. Boží ľud sa veľakrát odvrátil od Hospodina a Boh sa nad nimi znova a znova zmiloval. Jedine Boh má moc nad hriechom. Keď si uvedomíme hriech vo svojich životoch, sme pripravení prijať odpustenie od Boha. Nech sú naše hriechy akékoľvek, v Bohu môžeme nájsť milosť a nový začiatok.

V čom sa previnili Izraelci? Nespoliehali sa na Hospodina, ale začali veriť v iných bohov (v texte sú označení ako baalovia a aštarty). Jedine v Bohu je záchrana, preto každý, kto sa rozhodne veriť v niekoho iného alebo v niečo iné, stráca záchranu. Preto Bohu tak veľmi záleží, aby ľudia verili v Neho a nie v niekoho iného. Boh nežiada iba nejakú čiastočnú alebo polovičnú vieru. Jakub vo svojom liste uvádza, že kto niečo prosí od Boha, nech prosí s vierou bez akéhokoľvek pochybovania. Kto verí iba čiastočne, toho Jakub prirovnáva k morskej vlne a upozorňuje, že nech si takýto človek nemyslí, že niečo od Boha dostane. (Jk 1, 6-7) Viera má byť úprimná, a nie čiastočná. Boh žiada celé srdce.

Tak zneje aj najväčšie prikázanie: *Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým srdcom, celou dušou a celou myslou.* Našou úlohou je slúžiť iba Bohu samému. Pán Ježiš povedal: *Nikto nemôže slúžiť dvom pánom; lebo buďto jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým pohrdne. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone.* (Mt 6, 24) Aj my máme také príslovie, že sa nedá sedieť na dvoch stoličkách. Skutočná viera v Boha je viera z celého srdca.

Kresťanská viera má byť zameraná jedným jediným smerom, a to na Boha. Nemá to byť nejaký mix viery, samospravodlivosti, povier, horoskopov, veštiek, liečiteľov, atď. Spoliehať sa máme iba na trojjediného Boha, pretože len v ňom je naša záchrana, v nikom inom. Izraelci mali odstrániť cudzích bohov. Mali odstrániť všetko, čo chcelo suplovať Hospodina. Všetko to mali odstrániť zo svojho prostredia. Profesor Roháček uvádza presnejšie „zo svojho stredu“. V strede pozornosti a nášho záujmu má byť jedine Boh. Pán Ježiš zaslubuje: *Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.* (Mt 18) Pán Ježiš k nám prichádza a je medzi nami. Spoločne sa plne na Boha. On nech je v strede a nie to, čo pomôcť nemôže!

Prvým krokom pokánia Izraelcov mal byť konkrétny čin. Mali opustiť to, čo nebolo správne. Falošní bohovia mali byť odstránení. Teda nielen, že si ich nemali všimnúť alebo prehliadať, ale úplne sa ich zbaviť. Pokánie musí byť spojené aj s nápravou. Nielen vyznať

Pánu Bohu, že sme hriešni, ale aj bojovať s hriechom a pokušením. Ak je to možné, je potrebné napraviť podľa Božieho slova to, čo je zlé. Nielen vyznať v modlitbe svoju vinu, ale nastoliť zmenu. Pán Ježiš nás k tomu tiež vedie týmito slovami: *Keby si teda prinášal dar na oltár, a tam by ti prišlo na um, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj svoj dar tam pred oltárom a odíď; najprv sa zmier s bratom, a potom príď a obetuj svoj dar.* (Mt 5, 23-24) Pokánie bez ochoty zmeniť to, čo je hriešne, nie je pokánie! Izraelci počúvli Samuela a „odstránili baalov i aštarty a slúžili samému Hospodinovi.“(4. v.)

Druhý krok ich pokánia spočíval vo vyznávaní viny Hospodinovi v spoločenstve veriacich. Celý Izrael sa zhromaždil v Micpe a spoločne volali: *Zhrešili sme proti Hospodinovi.* (6. v.) Pred Pána Boha smieme predstúpiť so všetkými svojimi zlyhaniami. Vidíme to aj na príbehu o povolaní Petra. Peter žil v predstave, že k Bohu hriešnik prísť nemôže. Keď sa prvýkrát stretol s Ježišom, povedal: *Odíď odo mňa, Pane, lebo som hriešny človek.* (Lk 5, 8) Pán Ježiš neodíšiel. Peter Ho začal nasledovať a aj potom Peter viackrát zlyhal, ale v Ježišovi našiel živého Boha, ktorý má moc odpustiť hriech, dať silu a povzbudenie kráčať ďalej a spôsobiť to, aby sa veriaci nenechal zastaviť vedomím vlastnej hriešnosti a nehodnosti. Podobne aj Pavol. Vykonal zlé veci, ale keď sa stretol s Kristom, prestal prenasledovať kresťanov, stal sa jedným z nich a hlásal evanjelium. Aj keď už veril v Krista, nebol bezhriešny. Nebol lepší ako predtým. V Kristovi našiel nekončiacu milosť, a to ho viedlo a povzbudzovalo. Život každého kresťana je z tej ľudskej stránky poznačený hriechom, ale od Boha prichádza milosť a nádej. Nie sme spravodliví sami zo seba, ale sme ospravedlnení skrze Ježišovo vykupiteľské dielo.

Pán Boh počuje naše volanie a má moc vykonať to, o čo Ho žiadame. V Novom zákone je napísané: *Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti.* (1 Jn 1, 9) Padáme a zlyhávame, a tak tomu bude, kým budeme žiť na svete, ale Boh do sveta vstúpil. Môže odpustiť každý hriech a obnoviť to, čo bolo hriechom narušené.

Bratia a sestry, nech je naša viera bez pochybností a plne zameraná na Boha. Aj keď padneme, smieme sa obrátiť na Boha. Boh však nedovolí, aby sa mu človek vysmieval. Jeho milosť je vzácna a pokánie musí byť spojené s úprimnou túžbou zanechať hriech. Aj keď znovu padneme do tých istých hriechov, ak ich vyznáme Bohu, On má moc očistiť nás od našich vín. Vážme si Božiu lásku a milosrdenstvo a v každej chvíli sa obracajme len na Neho. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v knihe Príslovia v 3. k.:

„Dúfaj v Hospodina celým svojím srdcom, a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Na všetkých svojich cestách Ho poznávaj a On ti urovná chodníky.“

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, ten nech háji a ochraňuje vaše srdcia i vaše mysle v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi. Amen.